

Captain John Owen Tucker-Edwardes (1808-1891) 'Soldier' en 'Sportsman'

De schepper van de Sealyham Terrier

In 'Meesterwerk' stellen we hondenrassen voor, die zonder die ene fokker niet zouden bestaan.

Dit keer staat de Welshman Captain John Owen Tucker-Edwardes centraal. Hij is de schepper van één van de vele terrierrassen: de Sealyham Terrier.

Tucker-Edwardes

De dubbele achternaam maakt ons nieuwsgierig naar de afkomst van deze 'soldier and sportsman'. Het is niet toevallig dat vrijwel alle schepers van hondenrassen een adellijke of op z'n minst aristocratische en/of een militaire achtergrond hebben. Zo ook John Owen Tucker-Edwardes, die al op jonge leeftijd over voldoende tijd en financiën beschikt om een

♦ 'Sealyham House'. Waar eens de terriers van Tucker-Edwardes in de velden draven, kunnen de gasten nu wandelen, klimmen, survivaltochten maken en de watersport beoefenen.

nieuw hondenras te ontwikkelen, het op te bouwen en ermee te werken. De eerste Tucker zou in 1066 met Willem de Veroveraar vanuit Vlaanderen naar Engeland zijn gekomen. Nawijsbaar gaat het geslacht terug tot Thomas Tucker, rond 1356 kapitein in het leger van koning Edward III (1312-1377). Deze Thomas krijgt van de koning stukken land in eigendom in Sealyham, Pembrokeshire (Wales). Hij en zijn nakomelingen staan te boek als de 'Tuckers of Sealyham'. Het is de streek waar John Owen Tucker-Edwardes vijf eeuwen later wordt geboren.

De familie Edwardes behoort ook tot de zeer oude en rijke families in Wales. De broers John, Richard en Thomas zijn de eersten die Edwardes (zoon van Edward) als familienaam gaan gebruiken. Thomas trouwt met Ursula del Holme en zij bouwen een huis bij Haverfordwest (Pembrokeshire, Wales), dat tot 1777 in de Tucker familie blijft. Dan trouwt Mary Tucker, erfgename van de estate, met John Owen Edwardes. Zij zijn de voorouders van hoofdper-

♦ Kaartje van Wales. 'Sealyham House' ligt ten noorden van Pembroke.

soon, John Owen Tucker-Edwardes. Deze familie is in de negentiende eeuw al zes eeuwen verbonden met het graafschap Pembrokeshire. Hun wapenspreuk is 'Garde la foi' ('Behoud het geloof'), terwijl het wapenschild een berenpoot toont die een strijdbijl vasthoudt.

Esquire

John Owen Tucker-Edwardes' vader is William Tucker-Edwardes (1784-1858), Esq. of Sealyham. De afkorting Esq. staat voor Esquire, zoiets als Hooggeboren Heer, en wordt bij personen van adel en/of bij in

• De familie Tucker-Edwardes is in de negentiende eeuw al zes eeuwen verbonden met het graafschap Pembrokeshire in Wales.

aanzien staande burgers gebruikt. William Tucker-Edwardes is 'High Sheriff of Pembrokeshire', een onbetaalde functie, die wordt toegekend door de Britse Kroon. Het betekent dat hij kan optreden als de juridische vertegenwoordiger van de regerende monarch.

John Owens moeder heet Anna Martha Philips (1788-1878). Zij is de tweede dochter van George Philips, Esquire of Cwmgwilli en Istradwrallt en Member of Parliament (lid van het Lagerhuis). William en Anna Martha trouwen in november 1807 en in 1808 is John Owen hun eerstgeboren zoon. Er zullen nog meer kinderen volgen, onder anderen William, Owen (1815-1893), Thomas (1816) en Mary Emma (1818-1890); sommige bronnen spreken van in totaal elf kinderen.

John Owen en zijn broers en zusters worden geboren op het familiehuus 'Sealyham' (ook Sealy Ham), een estate – buitenhuis met gronden – gebouwd in de Georgiïaanse stijl

van de achttiende eeuw. Het huis ligt tussen Haverfordwest en Fishguard aan een smalle rivier, de Sealy. John Owen Tucker-Edwardes is wat men noemt lid van de zeer bevoorrechte klasse. Hij groeit op in een groot huis met een zitkamer, eetkamer, keuken, vele slaapkamers en badkamers en bij het huis horen bedienden, drie cottages, een ommuurde tuin, bosgronden, meertjes en diverse rechten, zoals om te jagen en te vissen. In de tijd dat vader William Tucker-Edwardes op 'Sealyham' woont, wordt er op het ongeveer 90 hectare grote landgoed op bescheiden schaal leesteen gedolven.

'Sealyham House'

Als jonge man meldt John Owen zich bij het 23ste Regiment, de Royal Welch Fuseliers. Het is één van de oudste regimenten, daterend van 1689 en vandaar de archaïsche spelling: Welch in plaats van Welsh. Een gedeelte van zijn dienstdtijd brengt de jonge Tucker-Edwardes in Gibraltar door. Daar jaagt hij met de

Calpe Foxhound meute van het garnizoen. Teruggekeerd in Wales, schaft hij – na de dood van zijn moeder – zelf een meute Otterhounds aan. (De restanten van de kennels zijn nu nog te zien). In 1840 trouwt John Owen, 32 jaar oud, met Anna Jane Jones uit Letterston (Wales); ze krijgen slechts één zoon, John Tucker-Edwardes, geboren in 1845. Deze John jr. trouwt met Hester Phillips en overlijdt in 1891. Zes maanden later overlijdt ook John juniors vader en omdat er geen nakomelingen zijn, gaat 'Sealyham House' naar de broer van John Owen, Owen genaamd. Als deze twee jaar later overlijdt, erft diens zoon – Charles Gustaves Whittaker Edwardes – de estate. Deze Charles trouwt met Catherine Octavia (achternaam niet bekend), maar hij overlijdt al in 1902 en ook dit echtpaar heeft geen kinderen. Catherine Octavia is de laatste, aangetrouwde Tucker-Edwardes die

• Captain John Owen Tucker-Edwardes of Sealyham (1808-1891), de schepper van de Sealyham Terrier. (Foto: F.W. Lewis).

op 'Sealyham' woont. In 1905, na haar tweede huwelijk met Victor James Higgon, vertrekt Catherine naar het nabijgelegen 'Treffgarne Hall'. De 'Sealyham' estate komt dan in het bezit van de Pembrokeshire County Council.

We komen Catherina Octavia later in dit verhaal weer tegen.

In 1920 wordt het huis verkocht aan de 'King Edward VII Welsh National Memorial Association' om te worden omgebouwd tot ziekenhuis voor tuberculose patiënten. In 1955 wordt het geschikt gemaakt voor geriatrische patiënten, om in 1970 verkocht te worden aan Nancy Ellen Perkins, die het gebouw tot appartementen verbouwt. In 1980 komen huis en landerijen in handen van een consortium en nu is er een centrum voor buitensporten in gevestigd – het Sealyham Activity Centre, dat sinds 1988 wordt gerund door het Nieuw-Zeelandse echtpaar Sam en Valerie Richards. Waar eens de terriers van Tucker-Edwardes in de velden draafden, kunnen de gasten nu wandelen, klimmen, boogschieten en survivaltochten maken.

♦ Twee Lucas Terriers, gefokt door Sir Jocelyn Morton Lucas uit Sealyham Terriers en een Norfolk Terrier.

Otterhounds en Terriers

In 1843 krijgt John Owen Tucker-Edwardes als officier van de Pembrokeshire Militia de opdracht om in het westen van Wales rellen en opstandjes neer te slaan en de orde te handhaven. Deze rellen zijn het gevolg van de woede van boeren tegen de economische en agrarische depressie. Ze ontstaan aan het einde van de Napoleontische oorlogen en staan bekend als de 'Rebecca Riots'. De vlam slaat in de pan als men van arme boeren, die de slecht onderhouden wegen gebruiken, tol gaat heffen. Boeren, soms verkleed als vrouwen, nemen deel aan nachtelijke overvallen op tolplaatsen, tolhuizen en hun bewoners.

In 1848 gaat John Owen – 40 jaar jong – met pensioen en in de jaren daarna wijdt hij zijn dagen vooral aan de jacht op vossen, otters, dassen en bunzings, vooral op de landerijen rondom 'Sealyham House'. Zijn officiële functie is 'Justice of the Peace'; nu zouden we zeggen kantonrechter of vrederechter.

Diverse auteurs beschrijven hem als een 'eccentric sportsman' en onze

♦ 'Duck', één van de eerste Sealyham Terriers. (Foto: F.W. Lewis).

eigen Toepoel typeert hem heel treffend als ... *den zonder kriegsroem gepensioneerden kapitein*. Het is niet alledaags dat een gepensioneerde militair zich intensief gaat bezighouden met de fokkerij van terriers. Behalve Otterhounds – sommige auteurs beweren 16 packs! – bezit John Owen ook kleine terriers, die in de literatuur 'local terriers', 'Pembrokeshire Terriers' en 'bastaarden' worden genoemd. Hoe die er precies uitzien, valt niet te achterhalen. Sommige bronnen zeggen black and tan, andere weten zeker dat het witte terriers zijn. De terriers die men rond 1850 in Wales voor de jacht gebruikt zijn hoogstwaarschijnlijk de oude Devonshire Terriers en kortbenige terriers die op de Foxterrier lijken.

Specifieke wensen

Hoe dan ook, John Owen is niet tevreden over deze honden. Hij wil een kleinere terrier met sterkere kaken, korter op de poten, een witte vacht en een actief temperament. Zo'n terrier moet hem op de jacht te paard met de Otterhounds kunnen begeleiden.

Hier dringt de vergelijking zich op met een andere Engelsman: dominee Jack Russell. Ook een liefhebber van de jacht te paard en ook op zoek naar een terrier die aan zijn specifieke

wensen beantwoordt. Jack Russell en John Owen Tucker-Edwardes zijn tijdgenoten en in het negentiende eeuwse Engeland is het heel goed mogelijk dat meer personen tegelijkertijd hetzelfde idee hebben en dat, onafhankelijk van elkaar, uitvoeren. De afstanden zijn groot en Wales is een nog zeer geïsoleerd deel van het Britse koninkrijk.

Een andere tijdgenoot is James Hinks, die in midden-Engeland de Bullterrier ontwikkelt. En in Schotland is het Colonel Edward Donald Malcolm die aan de wieg van de West Highland White Terrier staat.

Witte, kortbenige terriers

Net als bij andere 'nieuwe' rassen weten we niet precies met welke terriers Tucker-Edwardes begint en welk type honden hij bij zijn fokkerij gebruikt. Men gaat ervan uit dat hij de eigen terriers kruist met een Welsh Corgi – ook een lokaal type hond. Dat ras moet voor meer ruglengte en kortere benen zorgen. Tucker-Edwardes streeft ernaar om een kleine, wendbare en lenige hond te fokken en, net als Hinks en Malcolm, weet hij precies wat hij wil: een

♦ Aankomst op de show van een groep Sealyham Terriers aan het begin van de twintigste eeuw. (Foto Alferi).

kortbenige terrier met een witte en harde vacht, bestendig tegen alle weersomstandigheden. Een witte vacht is noodzakelijk, omdat de Otterhounds de terriers dan niet voor het wild zullen aanzien. Jagers bestrijden deze theorie, want een witte hond die jaagt op schadelijke dieren en in hun holen kruipt, is zelden wit als hij er uit komt. Niet te groot, krachtig en gespierd

zijn andere eisen, zodat de honden in het steile en rotsachtige landschap van Pembrokeshire kunnen jagen. Tot slot moet deze terrier beschikken over krachtige kaken en een moedig temperament. Dat is een belangrijke voorwaarde omdat de buit – een das of een otter – groter is dan de hond zelf. Deze terrier moet zonder aarzeling en angst in het hol van een opgejaagde otter kruipen en mag niet meer dan 6,5 tot 7,5 kilo wegen.

In en rond Pembrokeshire

Een andere voorvader van de Sealyham Terrier zou de Cheshire Terrier zijn; deze terrier, een soort kleine Bullterrier, is uitgestorven. Men veronderstelt dat Tucker-Edwardes deze terrier gebruikt voor verbetering van het jachtinstinct en voor sterkere kaken. Tot slot zou hij ook het type Dandie Dinmont Terrier hebben gebruikt, voorts witte terriers uit Schotland (de latere West Highland White Terrier), draadharige Foxterriers en de Bullterrier. Dat laatste klinkt vreemd, maar de Engelse auteur F. Freeman Lloyd vermeldt dit in *Dogs & Their Owners*. We moeten

♦ Sealyham Terriers op Crufts, februari 1930. (Foto: Veal).

• *Sealyham Terriers circa 1955. (Foto: Orlando).*

Marquis of Bute, die eigendommen in Wales bezit. De markies is ook een persoonlijke vriend van Colonel Malcolm, de schepper van de West Highland White Terrier...

Tip

Uiteindelijk heeft Tucker-Edwardes een terrier die over maximale moed beschikt, een groot uithoudingsvermogen heeft en klein genoeg is om in hollen te kruipen. Schrijfster Muriel P. Lee meldt dat hij op zeker moment beschikt over 30 well-mannered and well-managed dogs.

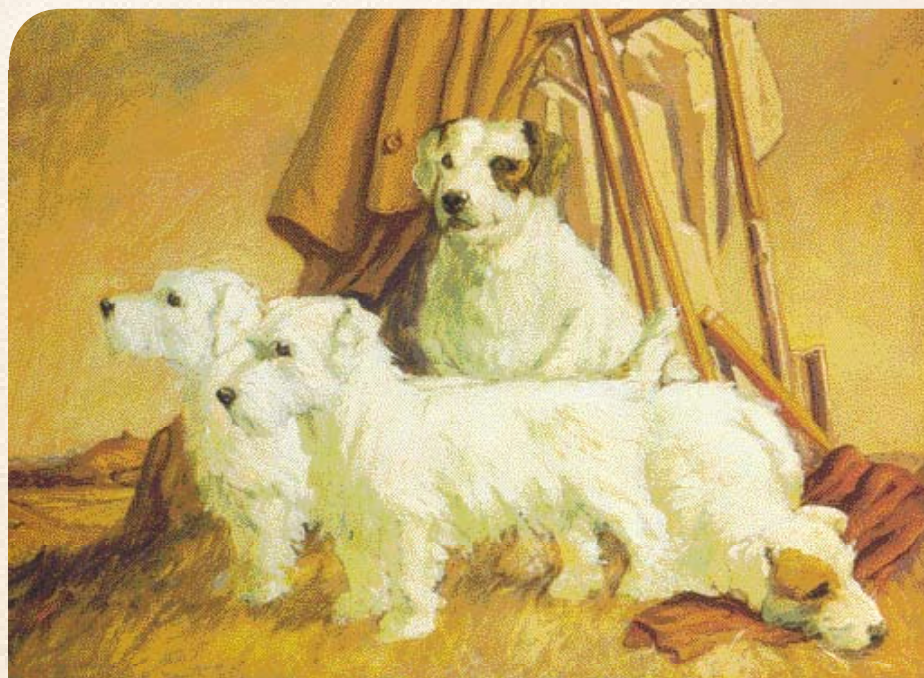
Helaas neemt John Owen Tucker-Edwardes niet de moeite om ook maar iets aan gegevens achter te laten als het gaat om de basis en uitbouw van zijn fokkerij. Omdat zijn enige zoon ook in 1891 overlijdt, zonder nakomelingen, is de informatie schaars en moeten we het doen met berichten van tijdgenoten en met veronderstellingen.

Onder welke naam Tucker-Edwardes zijn terriers inschrijft voor een tentoonstelling, weten we uit een

maar aannemen dat hij het weten kan, want schrijft hij: ... *men gaat er van uit dat uw reporter de enige schrijver over honden is die het genoeg heeft gehad om wijlen Capt. Edwardes, zijn zoon Mr. 'Johnnie' Edwardes en hun hounds en terriers gekend te hebben en met hen heeft gejaagd.* Lloyd is tijdgenoot én ooggetuige.

Zoals gezegd begint John Owen rond 1848 met zijn fokkerij in een geïsoleerd deel van Wales, waar de komst van een vreemde al opzien baart, laat staan die van een onbekende terrier-soort. Het is daarom zeer de vraag of hij onbepaald kan beschikken over de voornoemde types of dat hij die slechts incidenteel gebruikt. Het feit dat bij Edwardes' terriers regelmatig zwarte aftekeningen opduiken, wijst zeker op gebruik van de Foxterrier. De auteur Robert Leighton schrijft in zijn *Complete Book of the Dog* dat de Bullterrier en de Dandie Dinmont Terrier absoluut niet zijn gebruikt bij

de creatie van de Sealyham Terrier. Maar voor het gebruik van de Westie heeft Leighton een goed argument. Tucker-Edwardes is bevriend met de

• *Een niet gesigneerd schilderij (Engelse School) van een groepje Sealyhams rond 1910. Het graafgereedschap wijst erop dat dit echte werkende terriers zijn.*

• *Sealyham Terrier. Afbeelding gemaakt door Maud Earl (1864-1943).*

catalogus van één van de eerste hondentoonstellingen in Haverfordwest (Wales). Daarin staat: working terriers: *Capt. O.T. Edwardes' Tip, pedigree known for a hundred years, warranted to go to ground to fox, badger, and otter; £ 5.* (Het is in die jaren heel gewoon dat de catalogus meteen een verkoopcatalogus is. Honden die te koop zijn, worden met hun prijs vermeld). Vooral dat *pedigree known for a hundred years* is interessant, want de exposant wil blijkbaar aangeven dat Tip van het type terrier is dat al honderd jaar in Wales bekend is. En omdat Edwardes' voorouders al vanaf 1777 op 'Sealyham' wonen, lijkt mij dat zeer aannemelijk.

Een pure 'working terrier'

Al tijdens Tucker-Edwardes' leven staat de Sealyham Terrier goed

bekend in Wales, maar de echte populariteit begint als het ras buiten de grenzen van Wales bekend wordt. Pas in 1910/11 – zo'n zestig jaar na het begin – wordt het ras erkend door The Kennel Club en worden er klassen opengesteld op de Ladies' Kennel Club Association Show. De keurmeester is Mr. Henry Ridley, die zegt dat hij met deze hondjes kennis heeft gemaakt gedurende zijn jacht op dassen in Pembrokeshire. De naam van het ras wordt bij de erkenning vastgelegd; voor die tijd verschijnen Tucker-Edwardes' terriers in de catalogi als *Any Other Breed or Variety* of gewoon als *Working terrier*.

Het vergaat de Sealyham Terrier daarna net zoals bijna alle andere werkende terriers. Ooit specifiek gefokt voor een bepaald soort jacht op een specifieke buit, veranderen ze

in de loop van de jaren in huis- en showhonden, die nauwelijks nog op hun negentiende eeuwse voorouders lijken. De kampioenen zijn, aldus een medewerker aan *Hutchinson's Dog Encyclopaedia* (1935), te groot, te log, te onhandig en met te veel bone om hun oorspronkelijke werk nog te kunnen doen. En dat terwijl Tucker-Edwardes' doel een pure 'working terrier' is ...

Citroenkleurig

Degene die de belangstelling voor de Sealyham Terrier in de periode van circa 1890 tot 1910 levend houdt, is de al genoemde F. Freeman Lloyd. Hij komt ook uit Pembrokeshire en heeft een goede reputatie waar het gaat om kennis over de jacht en terriers. Zijn werk ondervindt steun van andere terrierliefhebbers in Pembrokeshire en in 1908 wordt er

een vereniging opgericht om de Sealyham Terrier te beschermen en te propageren; het is de eerste echte Sealyham Terrier Club. Een volgende vereniging is 'The Sealyham Terrier and Badger Digging Association', opgericht in 1912.

Daarna volgt 'The Sealyham Terrier Breeder's Association', waarin de dan bestaande clubs opgaan.

Uit de pennenvruchten van Freeman Lloyd blijkt duidelijk dat we te maken hebben met negentiende eeuwse fokkers en jagers die niet alleen hard voor zichzelf, maar ook voor hun honden zijn. Terriers die zo rond een jaar oud zijn, moeten een proef afleggen. Men sleept een levende bunzing over het veld, waarna de bunzing in een soort put of hol wordt gezet, met een nauwe ingang, van waaruit het dier zich kan verdedigen. Jonge terriers die het spoor volgen wacht een confrontatie met de bunzing. Zijn de honden angstig en durven ze het gevecht met de bunzing niet aan, dan wacht het dier één ding: het schot van zijn eigenaar.

We moeten niet vergeten dat John Owen Tucker-Edwardes een militair is, die geen tere ziel bezit. Hij fokt zijn terriers puur voor het eigen doel, niet met de gedachte er show- of huishondjes van te maken. Eén van de redenen dat hij de meeste van zijn terriers niet laat couperen is, omdat hij – volgens eigen zeggen – het makkelijk vindt om hen bij de staart te grijpen als ze ergens uit moeten worden getrokken – met buit en al. Volgens Freeman Lloyd zijn alle terriers die ten noorden van Haverfordwest worden gebruikt (de terriers van Sealyham) 'lemon-marked' ofwel citroenkleurig aan de oren.

Pioniers

John Owen Tucker-Edwardes is een bekende figuur in Haverfordwest.

♦ Het ruige jachthondje van toen is nu een elegante, mooi gecoeffeerde showhond geworden. Een prachtige rasvertegenwoordiger uit de Engelse Tannaburs kennel.

Gedurende een aantal jaren heeft hij een appartement in de Assembly Rooms, het gebouw waarin de leden van de hogere klasse bij elkaar komen voor culturele activiteiten. Als hij door de straat loopt, wordt hij – volgens Freeman Lloyd – altijd vergezeld door tenminste twee terriers. Die terriers zijn klein en hun vacht is ruig en hard. In die periode heeft immers niemand nog gehoord van trimmen of plukken.

Freeman Lloyd zegt in één zin waarom de terriers van Sealyham er uitzien zoals ze er uitzien: ... *the local condition demanded such a dog*. Deze schrijver is er overigens niet zeker van of Edwardes' terriers halverwege de negentiende eeuw al consequent Sealyham Terriers worden genoemd. Wat we wel weten is dat tijdgenoten Edwardes' honden soms spottend 'Foxterriers zonder benen' noemen. Personen die de erfenis van John Owen Tucker-Edwardes zorgvuldig bewaren en ook tot de pioniers van

het ras worden gerekend zijn Baron Kensington en Fred Lewis.

Baron Kensington is ook een telg uit de grote Edwardes familie en een succesvol Sealyham Terrierfokker ('Kensington's'). Fred Lewis fokt Sealyhams onder de naam 'Bach'. Hij is degene wiens foto's van Sealyham Terriers overal in oude kynologische boeken opduiken én de maker van het portret van John Owen.

'of Sealy'

John Owen Tucker-Edwardes overlijdt, 82 jaar oud, in 1891; zijn enige zoon, John, sterft zes maanden later. De schoondochter van John Owens broer (Owen), Catherine Octavia Tucker-Edwardes, de latere Mrs Victor Higgon, is degene die in 1903 een poging doet om de standaard nieuw leven in te blazen. Ook schenkt ze een aantal jaren achter elkaar prijzen aan de Haverfordwest Dog Show, die in het gebouw 'Corn Market' wordt gehouden. De keur-

meester op de show in 1903 waar voor het eerst Sealyham Terriers worden ingeschreven is Miss Borrowdale, een nicht van Captain Edwardes. Andere bronnen beweren dat het Mrs Victor Higgon is. Hoe dan ook, vast staat dat de keurmeester moeite heeft om 'het zootje ongeregeld' op de juiste volgorde te zetten.

In diezelfde periode komen er op 'Sealyham House' vier terrierliefhebbers bij elkaar: Mrs Catherine Higgon, haar echtgenoot Mr Victor Higgon, Capt. J.H. Howell, Master of Foxhounds, en Mr Adrian Howell. Tijdens deze bijeenkomst wordt een poging ondernomen om een club op te richten; dit is de reeds genoemde club uit 1908 en haar eerste president is Mrs Catherine Higgon.

Uit het bovenstaande blijkt dat meer leden van de Tucker-Edwardes familie betrokken zijn bij de ontwikkeling van de Sealyham Terrier en ook dat Capt. Edwardes' werk wordt voortgezet. Mrs Catherine Higgon fokt en showt tot aan de Tweede Wereldoorlog haar Sealyham Terriers onder de naam 'of Sealy'.

'Tyhros Terrier' en 'Lucas Terrier'

Hoewel er bijna niets over hem bekend is, is ook John Owens broer – Capt. Owen Tucker-Edwardes – direct betrokken bij de fokkerij van terriers. Zijn honden ontwikkelen zich echter niet tot een herkenbaar type, dit in tegenstelling tot de honden van zijn broer. Volgens kynologische auteurs staan de honden van Owen bekend als 'Tyhros Terriers'.

Een andere naam die moet worden genoemd is die van majoor Sir Jocelyn Morton Lucas, een legerofficier die na de Eerste Wereldoorlog in 1919 terugkeert naar Engeland. Zijn eerste Sealyham Terrier heeft hij in 1909, maar na zijn terugkomst

koopt hij twaalf kleine Sealyhams uit de kennel van Capt. Jack Howell en een meute working Sealyhams van Mr Gladdish Hulk. Deze Sealyhams vormen de basis van de beroemde Ilmer lijn. Omdat deze honden na verloop van tijd te groot worden, besluiten Sir Jocelyn en zijn kennelpartner Mrs Enid Plummer in de jaren veertig van de vorige eeuw de kleinere teven te kruisen met een Norfolk Terrier. Dat is het begin van een nieuw terrier type, de 'Lucas Terrier'. Sinds 1986 is er in Engeland een rasvereniging, de Lucas Terrier Club. Ofschoon Sir Jocelyn Morton Lucas lid is van The Kennel Club (KC), geeft hij de wens te kennen dat de Lucas Terrier niet wordt erkend, dit om overdrijving in de showring te voorkomen. Zowel in Engeland als in Amerika wordt deze wens gerespecteerd. De 'Lucas Terrier' en de 'Sporting Lucas Terrier' zijn twee verschillende rassen. Laatstgenoemde is een

zogenoemde 'off shoot' van de 'Lucas Terrier', en werd rond 1990 ontwikkeld door Dr. Brian Plummer en is wel erkend door de KC. Ook de Plummer Terrier en de 'Fell Terrier' zijn door Dr. Plummer ontwikkeld. Zij hebben Sealyham en Norfolk Terrier bloed.

Tot slot

John Owen Tucker-Edwardes zou vandaag de dag moeite hebben zijn Sealyham Terrier te herkennen. Het ruige jachthondje is nu een elegante, mooi gecoiffeerde showhond geworden. Zo mooi dat de Sealyham Terrier Efbe's Hidalgo at Goodspice – Amerikaans, Canadees en Zweeds Kampioen – in 2009 Best-in-Show op Crufts wordt.

John Owen heeft echter ook niet kunnen bevroeden dat er in 2008 maar 43 Sealyhams in het Engelse stamboek worden ingeschreven, waarmee dit ras aan kop loopt bij de bedreigde hondenrassen ... ◀

♦ Sealyham Terrier 'Efbe's Hildago at Goodspice', Best-in-Show op Crufts 2009. Tophond van een bedreigd hondenras.